

ID#585

Bicerrán - Cambre - Malpica de Bergantiños, 1980-03

Informante: Manuel (73)

Compiladora: Dorothe Schubarth

Transcripción: Dorothe Schubarth e Antón Santamarina

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

10b

Voulles a contar señores
un casamento d'aldea
que se casou tío Naranxo
con Marica a panadeira.

Esto foi cerca da Cruña
na Mariña de Betanzos
nunha aldea que se chama
“a terra de poucos cartos”.

O tío Naranxo é bon mozo
solo que tén moitas faltas
unha xoroba nas costas
que o fai andar de ghatas.

Xa está todo torcidiño
desd'a cabez'ast'o cabo
xa foi viúdo tres veces
e tén ochent'e seis anos.

Marica é boa moza
e fai un pan que rabea
e tén setent'e set'anos
e inda está solteira.

Un día o tío Naranxo
indo camiño da feira
tropezou sin querere
con Maric' a Panadeira.

“Moi boas tardes Marica
moi ben me sab'o teu pan
quén me dera que ti foras
a dona do meu nabale.”

“Pa ser eu a túa dona
téste que casar primeiro
e despois aprenderáse
a vida do panadeiro.”

ID#585

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

“Esa vida miña nena
é moi boa d'aprenderere
amasar e remexere
todo é sacar e metere.”

“Tu pa casarte Naranxo
vexote moi acabado
e si te casas comigho
vas a morrer de contado.”

“Non dighas eso Marica
qu'eu non che pens'en morrere
aunque me ves tan velliño
aínda ch'hei dar que facere.”

“Os milaghros que tu faghas
ben pouquiños han de sere
que xa non podes cas pernas
xa non te podes movere.”

“Non dighas eso Marica
porque tás moi enganada
qu'os homes canto máis vellos
máis forza teñen na cama.

Deixa de contos Marica
qu'os contos levouch'o vento
si te queres casar conmigho
tratémo-lo casamento.”

“Eu xa che tou rabeando”
dixoll'a tía Marica
“Pero quixera saber
se m'has de dar böa vida.”

“Eu cartos non teño moitos
pero tu tés bon oficio
que todos os panadeiros
poñense podres de ricos.

Pra que o pan dea máis peso
mezclanlle millo ó trigho
e pesan seiscentos ghramos
e dicen que vai un quilo.

ID#585

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

As trampas non s'acabaron
eu se me caso contigo
heime meter arrieiro
e traficante de viños.

E despois miña Mãrica,
xa verás chover diñeiro
vendendo olas de viño
dando augha por ribeiro.”

“Vexo que sabes Naranxo
a'ghulla de mareare
pero o que fai moitas trampas
nunca ben pode acabare.

Pois neste mundo cochino
o que non quer facer trampas
nunca tuvo boa nena
nin dormeu en boa cama.”

O día que se casaron
era d'inverno e chovía
resvalou o tiu Naranxo
e caíu patas pa riba.

E logho que veu a noite
foronse cedo prá cama
pero o pobre de Naranxo
non lle poido facer nada.

“Eu xa cho dixen Naranxo”
dixoll'a tía Marica
“Eu casar casei contigo
per'a fame non ma quitas.”

Non vos caseades rapazas
con homiños acabados
buscade mozos noviños
que respondan ós traballos.

E damos fin a este conto
ata outra mellorada
queira Dios que cando veñan
veñan máis asazonadas.